

VU LAN 2005

Kính dâng má những buồn vui làm mẹ, để con còn
nỗi nhớ thiết tha.

Thiện Đức

Rất hiếm khi có được một ngày đẹp trời như vậy giữa tiết trời tàn Đông lạnh giá ở Úc Đại Lợi này. Nói là trời đẹp cho vui vậy thôi, chứ thật ra chỉ một vài tia nắng thoi thóp, vàng vọt, mệt mỏi một cách hụt hơi như cố gắng bon chen vệt một chút hơi sương dày cộm đầy hơi nước, để cho đời thấy rằng dầu gì mặt trời vẫn còn mọc ở Phương Đông.

Nghĩ mà tội nghiệp cho dân tộc Tây Phương, chắc là phải thường xuyên đối phó với thời tiết khắc nghiệt dữ lắm, cho nên chuyện nắng mưa mỗi ngày vẫn là mối quan-tâm hàng đầu của mỗi người, đã trở thành một trong những câu chuyện mở hàng trong xã giao xóm riềng, nhìn kỹ có vẻ như là một trong những nét đặc trưng văn hóa Tây Phương.

Thật ra thì, cảnh đời nào mà không tác động mạnh vào tâm-thức của nhân sinh! Ví như khi nó đến mùa Vu Lan thì dân tộc Á-Đông mình sẽ nghĩ gì, có cảm giác gì? Phải chăng đây cũng là một trong những nét văn-hóa đặc-thù?

Nhớ nghĩ về mẹ cha, kể còn người mất, đối với dân Việt mình, không phải đợi đến ngày Vu Lan mới vực dậy một cảm giác mơ-màng, quên lãng và vô-tình! Vu-Lan như một lời thúc-dục, một định mức thời gian réo gọi thiết tha tình người, để cho, còn có ai đó, xuất phát từ lý do gì, nữ tội quên mất nguồn cội!

Cho nên, cảm giác của mỗi người con dân Việt, nhất là thân phận ly-hương như chúng ta, bất kể màu sắc tâm

linh tôn giáo nào, mỗi khi nghe đến âm vọng Vu Lan đều cảm thấy có một cái gì ngậm ngùi vì ân hận, tha thiết rồi xót xa, vui mừng và lo sợ, vân vân và vân vân, tùy theo tâm cảnh của mỗi người, mỗi gia đình.

*

Bạn có vui gì không, khi mà mẹ cha bạn đã bỏ thân giữa biển Đông trong những cố gắng nhường từ ngục nước ngọt phần mình để cho con được sống còn. Hành động đó ngọt ngào và tự nhiên thôi, bất cứ cha mẹ nào cũng phải làm được. Để cho bạn ngỡ ngác ở bến bờ ty nạn, tự do, một thứ tự do bạn chưa cần đến ở tuổi đời 6, 7 tuổi hoặc 9, 10 tuổi. Thử hình dung coi lúc đó bạn nghĩ gì? Sống ra sao, buồn vui cái kiểu nào? Vài tuần trước đây thôi, thông thường mỗi khi chạy về nhà, tay mở cửa, tóc tai ướt đầm mồ hôi từ những cuộc vui đùa ngây thơ, miệng thì hồn hênh, bạn sẽ hụt hẫng gọi mẹ: Má ơi, má... Tiếng gọi thứ ba mà im vắng không có tiếng trả lời là tâm bạn không yên rồi, thế nào bạn cũng phải dáo dác kiểm tìm.

Bất chợt gặp mẹ, bạn sẽ nhanh chóng như tên bắn sa vào ôm chầm mẹ mình:

- Ô, má ở đây mà không lên tiếng làm con hết hồn.

- Ủ, bộ tao mắc nợ mày sao mà réo tao suốt ngày.

Và bạn yên tâm, chạy đi, tiếp tục một cuộc vui còn dang dở...

Bây giờ bạn có réo gọi đến mòn hơi khăn cổ, đến suốt đời vẫn không còn sao tìm lại được một thâm tình đầu yếu. Tội nghiệp thay, có khi ở cái tuổi đời bé thơ, ký ức sẽ bị giập nhảm lẫn lộn bởi cảnh đời khắc nghiệt lưu vong! Mừng tượng lại hình ảnh mẹ cha mình đã là khó khăn rồi huống là những kỷ niệm đầu đời dù rất đẹp nhưng bị xé nát manh mún bởi độ dài thời gian!

Hiện thời thì, bạn đang ở tuổi đời trên dưới ba mươi, thiếu vắng mẹ cha chăm dắt trước trăm ngàn nghiệt ngã cuộc đời... Nếu là may mắn, bạn sẽ được học hành đàng hoàng, sống một đời bình thường, lấy vợ, sinh con... Tâm bạn sẽ đầy ắp những lo toan thường nhật: kiếm tiền, hưởng thụ, nuôi con... Còn có chỗ trống nào bạn dành cho cha cho mẹ? Nếu là không may, đời bạn điên đảo bởi những vui chơi tu tập đường phố, tự mình lo còn không xuê thì còn nghĩ gì đến ai!... Cho nên Vu Lan năm này rất cần cho bạn để bạn tìm lại mẹ cha trong tận cùng ký ức xa xăm mờ mịt.

*

Một mảnh đời khác: Bạn vượt biên với một đơn vị nhỏ nhít của một gia đình gồm vợ và con được an tona ở bến bờ tự do. Cứ coi như cuộc đời ổn định lần hồi ở xứ

người. Cơ khổ cho bạn vì bạn đã làm nên nhiều việc lắm. Thân này không phải xẻ làm đôi mà nhiều hơn thế nữa, nào mẹ nào cha, nào anh chị, chú, bác cô dì, hàng hàng lớp lớp sắp hàng chờ đợi cứu khổ cứu nạn! Rồi bên vợ bên chồng...

Chưa hết, ba cái thứ lòng tong, lục chột bám víu rút rĩa như là đĩa dói của bè lũ tham ô, quyền thế... đã làm cho bạn hụt hơn đến sức khỏe điều tàn, cạn kiệt...

Chính bạn, qua tình tự gia đình, đã đáng được vinh danh, đã góp phần không nhỏ vực dậy cha mẹ mình, thân nhân mình thoát khỏi nghèo đói, nhứt là ở giữa lúc đáng anh hùng bằng miệng, đánh Mỹ cứu nước bị cầm vận te tua!...

Vâng, có lẽ bạn đã rất hài lòng về những thành quả đã làm cho cha mẹ và gia đình. Hơn thế nữa, có nhiều vị đã bảo lãnh cha mẹ sang để cùng vui hưởng những tháng ngày đoàn tụ, vui vẻ, chan hòa, quên đi những gì ngăn cách nhớ thương. Nền tảng của một gia đình Việt Nam đã mang lại hạnh phúc hài hòa giữa ông bà cha mẹ và con cháu dưới một mái nhà đã là một tấm gương sáng cho nhiều sắc tộc khác nhứt là người Úc bản xứ. Họ rất hoài nghi một thứ hạnh phúc có được giữa hai thế hệ khác biệt giữa già trẻ chung đưng dưới một mái nhà.

Đúng giữa ba thế hệ: trên có cha mẹ, dưới là con cái, bạn đã điều hòa được một hạnh phúc chung trong gia đình là bạn đang thực hiện tinh thần Vu Lan lý tưởng nhứt vì Vu Lan chính là tình thương, là hiếu đạo...

*

Lại thêm một mảnh đời khác: là những vị đã được ngồi trên máy bay đoàn tụ, đủ kiểu, đủ mọi thành phần tuổi tác, già trẻ, nam nữ. Chắc gì quý vị nhanh chóng hội nhập ở đời sống mới với những vọng tưởng mơ hồ... Tưởng rằng cái nhà cái cửa phải nguy nga đồ sộ, phải có kẻ hầu người hạ ngon hơn ở bên, té ra quá tệ. Suốt ngày đối diện với cái Tivi nói năng tiếng gì không hiểu nổi. Từ tảng sáng, mọi người túa ra đi làm tất bật như gà mắc đề. Con nít cũng vậy, ăn nói ngang tàng, không biết dạ thưa... Ngần thứ hổ lớn, xa bàn lạ tai trái ý đập vào đầu óc ngơ ngác đầy cố chấp.

Đoàn tụ đâu không thấy, chỉ thấy bẽ bàng. Phận làm con, muốn làm tròn hiếu đạo, cũng phải ái ngại, phân vân, không biết bắt đầu từ đâu. Lúc xa nhau nhớ mẹ nhớ cha từng ngày, rượu sum vầy chưa kịp vui say, vội thấy mùi mật đắng!...

Cũng tốt thôi, nghịch cảnh luôn là những thử thách để trải nghiệm tình thương. Có nhiều cảnh đời, lần dở từng trang kinh, ta chưa hề thấy xảy ra. Nhưng có điều chắc chắn rằng chưa có ai chịu khổ bằng Ngài Mục Kiền

Liên cứu mẹ. Bạn mà vượt qua được những khó xử của chính mình, có thể sẽ trở thành những Mục Kiền Liên thời đại. Thời gian không có thói quen chờ đợi ai và không bao giờ cho bạn cơ hội hối tiếc...

Ít nhiều gì chúng ta xuất hiện ở cõi Ta Bà này đều xuất sanh từ lòng tham ái. Đức Phật dạy: “Ái bất nhiễm, bất sanh Ta Bà”. Đặc trưng của lòng tham ái là ở người mẹ. Tình mẹ thương con thường vượt lên trên mạng sống và hạnh phúc của chính mình. Mẹ dành cho con thuần bằng tình, một thứ tình tuyệt đối. Không có lý lẽ nào khác biện minh, ngoài tình mẹ. Người đàn bà, nói chung, rất coi nặng thị phi, một lời khen chê nhẹ nhàng xung quanh đủ để làm xốn xang, khó chịu, không yên. Khi cùng đường, bí lối trước cuộc sống, mẹ đành lòng hy sinh tình riêng, hy sinh thị phi để làm tình phụ nhưng chưa hề bao giờ mẹ hy sinh con.

Con mất cha, áo quần năm, ba chỗ vá. Con mất mẹ, con liếm lá đầu đường...

Con, dù có là tội phạm, cần có mẹ chờ che, mẹ vẫn làm.

Con có hồn lảo cỡ nào, hát hủi mẹ đến đâu, về nương bên mẹ, mọi chuyện cũng xong ngay, mẹ quên hết, bỏ hết...

Mẹ có dòng sữa ngọt tuyệt vời, có đôi tay gầy guột nhưng sức mạnh vạn năng. Mẹ có phép lành những liều thuốc an thần kỳ diệu. mẹ là tất cả, mẹ ơi!

Những khi vui sướng chan hòa, hạnh phúc đầy vơi ta nhớ tới mẹ đầu tiên để chia sẻ với người niềm hạnh diện. Những khi đưa khổ cùng cực ta thêm có mẹ xót thương an ủi vỗ về. Ta cần có mẹ lắng nghe lời than thở của ta: “Con khổ quá mẹ ơi”! Lòng mẹ lúc đó chắc là đứt ruột đứt gan. Mẹ sẽ vuốt nhẹ tóc ta trong im vắng nghẹn lời... Ở hay, bàn tay mẹ như hốt hết mọi khổ đau, ta nhẹ nhàng, thơ thới...

Tóc ta dù có bạc, mẹ không cần thấy biết vì ta vĩnh viễn là đứa con bé thơ của mẹ. Trí ta dù có lỗi lạc, thông thái bác học, mẹ vẫn là thầy ta bởi vì đối diện với mẹ ta luôn vụng về thơ dại.

Mẹ là sự nương tựa là tình thương và sự hy sinh, là nỗi nhớ thiết tha và là nguồn cội để ta quay về. Nói khác hơn mẹ chính là... Vu Lan vậy. Ta yêu mẹ vô cùng!

Cho dù xấu ác cỡ nào, thù hận chất chồng bất cứ ai. Tình mẹ được khơi dậy, mẹ quỳ đầu hướng thiện làm theo ý con. Đó là hành vi bà Thanh Đề mẹ của Đức Đại Hiếu Mục Kiền Liên vậy.

(Xem tiếp trang 76)

VU LAN 2005

(tiếp trang 74)

Đức Phật dạy Ngài Mục Kiền Liên phương pháp cứu mẹ bằng cách đích thân cầu chư Tăng Thanh Tịnh vì vừa mãn khóa tu kiết hạ an cư với nghi lễ cúng dường trai tăng long trọng với thức ăn trăm món trái cây năm màu.

Về mặt lý: Chư Tăng thanh tịnh đạo cao, đức trọng cầu nguyện thì được như ý, nhờ vậy mà mọi chướng duyên khiến cho bà Thanh Đề mờ mịt trong lửa giận được giải trừ.

Về mặt tình: Khi nhìn thấy Ngài Mục Kiền Liên với trăm ngàn khổ nhục cầu từng vị Tăng với đầy đủ lễ vật cúng dường. Tình mẹ sống dậy, bà thương con quá, nở lòng nào để con khổ nhục vì mình. Tâm bà hoan hỷ. Tức thì bà được giải thoát và được sanh lên cõi trời.

Công năng của Vu Lan chính là dùng tình con đánh động vào tình mẹ để mẹ tự chuyển hóa mà thoát khỏi tội đồ.

Tượng Đức Quán Thế Âm Bồ Tát là một phụ nữ kiều diễm, hiền hậu, thanh thoát, cũng chính là biểu trưng của một người mẹ. Tâm nguyện của mẹ là có con cầu thì mẹ cứu, vô điều kiện, thế thôi. Hành vi của Quán Thế Âm Bồ Tát là hành vi của mẹ, rất mẹ. Chứ thật ra ngài đang đứng bên cạnh Đức Phật A Di Đà ở cõi Tịnh Độ Phương Tây làm gì có thân nữ...

Cảm nhận về hai chữ Vu Lan là một cảm nhận sâu sắc về một thứ tình thương vô bờ bến như mẹ. Đó là một thứ tình thương không cầu lợi, hàm chứa vô lượng đức hy sinh. Tình thương đó xuất hiện không như định hoàn toàn ở người đàn bà, dù thực ra ở thân người nữ được cấu trúc vi diệu, tinh tế nhạy cảm hơn. Ngợi ca tình mẹ cũng không có ý nghĩa đó là một sự phủ nhận tình cha. Vả lại nơi bất cứ một người cha nào cũng không hề phân nân hay ganh tỵ về sự thiên lệch này.

Trong hành xử hàng ngày, rất nhiều khi người cha áp dụng tình mẹ nhiều lần dù không trực tiếp. Với mẹ thì

luôn chịu con, muốn gì được nấy. Với ba, với vĩnh ba, ba rầy, nhưng rồi ba biểu mẹ đi mua. Tình cha, tình mẹ quả là không hai, không khác.

Biểu lộ tình thương con, giữa cha và mẹ không có gì khác biệt. Có khác ở chỗ... nghệ thuật làm cho con có được những thích thú bất ngờ.

Phụng dưỡng cha mẹ, lúc còn tại thế, ở hoàn cảnh ly hương chẳng ai dám dạy ai bài học hiếu đạo. Chỉ nên tự soi mình, chiêm nghiệm học hỏi nơi người là thượng sách để tự điều chỉnh sao cho cuộc sống chung được hài hòa tốt đẹp. Thành công hay thất bại chẳng phải luận ở trí hay ngu mà chính là duyên và nghiệp.

Về mặt tâm linh, là một Phật tử, ai cũng cố gắng muốn chia sẻ đức tin và hiểu biết Phật Pháp với cha mẹ mình, nhưng nhiều khi cũng phải rất là tùy thuận và kiên nhẫn. Nếu không đủ duyên, dù là Đức Phật cũng không độ được huống là con.

Đạo Phật lấy nhân quả làm đầu. Nhân hiếm thì quả hiếm. Phụng sự cha mẹ chính là ta cũng muốn có những ngày vui an dưỡng từ con mình. Hơn thế nữa phụng sự cha mẹ cũng chính là phụng sự mười phương chư Phật, công đức vô lượng.

Kính cầu nguyện chư hương linh quá vãng sớm được siêu sanh thoát hóa.

Kính chúc các bậc cha mẹ tâm trần đầy hoan hỷ để đón nhận hiếu tình hiếu hạnh từ con từ cháu trong tinh thần cao đẹp truyền thống Vu Lan.

Cầu nguyện cho sự tỉnh thức nơi quý vị trong quãng đời hưu dưỡng, nhằm chán thế sự quay cuồng, biết đến thời gian bằng những hạt bồ đề thay vì thả nổi tâm mình bồng bềnh trong những vọng tưởng mơ hồ.

Kính dâng đại giới đàn Chư Tăng Ni thanh tịnh niệm trần kính và biết ơn sâu xa, đã góp phần cầu nguyện cho pháp giới chúng sanh được hòa bình an lạc.

Nam Mô Đại Hiếu Mục Kiền Liên Bồ Tát
Nam Mô A Di Đà Phật
THIỆN ĐỨC

Hương Đạo